

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **R. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 1.8.2016, č.j.
KrÚ 56367/2016/ODSH/14,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 28.4.2016, č.j. MUHO-8259/2016, jímž byl podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, uznán žalobce vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že dne 30.3.2016 v 10:03 hod. řídil v obci Býšř, okres Pardubice, po silnici II.

Shodu s prvopisem potvrzuje

třídy č. 298 ve směru od obce Bělečko osobní automobil zn. BMW, reg. zn. XXX XXXX, a v úseku označeném ve směru jeho jízdy svislou zákazovou dopravní značkou „Nejvyšší dovolená rychlost“ (č. B20a), tedy v úseku, kde byla místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod., vozidlo řídil v měřeném úseku rychlostí 69 km/hod. – po odečtení odchylky rychlostí 66 km/hod., čímž nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 29 km/hod. – po odečtení o 26 km/hod., což silničním laserovým rychloměrem LT 20/20 TruCam s fotozáznamem změřili strážníci Městské policie Sezemice, kteří obviněného při řízení uvedeného vozidla následně zastavili a kontrolovali. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V žalobě uvedl žalobce žalobní body, které obsahovaly námitky jednak hmotně-právní, a dále i procesně-právní námitky. Z hlediska procesně-právního namítal žalobce jednak vady výroků rozhodnutí o přestupku, podle něhož z něj nelze jednoznačně dovodit, že se žalobce dopustil skutečně přestupku v úseku platnosti dopravní značky č. B20a, popisu místa přestupku odpovídá úsek delší než 500 m, k čemuž uváděl další své hypotetické úvahy s tím, že výrok je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, kdy z něj není zřejmé, zda skutečně v místě, kde se žalobce měl přestupku dopustit, bylo tvrzené dopravní značení, což je *„zapříčiněno vágností popisu místa přestupku.“* Dále namítal nedostatek právní kvalifikace, výrok měl obsahovat právní ustanovení, která stanovuje význam dopravní značky č. B 20a, dále namítal nedostatek formy zavinění, že z výroku rozhodnutí o přestupku není zřejmá konkrétní forma zavinění (nedbalosti), k tomu uváděl svou, jako obvykle, rozsáhlou argumentaci a odkazy na obecně platné závěry vyplývající z konstantní soudní judikatury NSS. K procesně-právním námitkám se vztahuje i námitka o tom, že rozhodnutí o přestupku neobsahuje uvedení bodového postihu, který je s přestupkem spojen, žalobce namítl, že správní orgán se nezabýval veškerými znaky nedbalosti nevědomé (body 60-66 žaloby). Konečně k procesně-právním námitkám patří i námitka nedostatečnosti úvah správních orgánů o naplnění materiální stránky přestupku (body 67-70 žaloby). K hmotně-právním námitkám patří část žaloby označená jako *„pochybnosti o provedeném měření rychlosti“*, kde zástupce žalobce uváděl svou tradiční námitku o neprovedení měření v souladu s návodem k obsluze s poukazem na vyjádření ČMI o nutnosti umístění záměrného kříže na vozidle, které překročilo rychlost, přičemž toto vyjádření ČMI, jak je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, příkládá zástupce žalobce téměř ke každé žalobě, avšak toto se, jak soud dál uvede, vztahuje pouze k jednomu, jinému případu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který

přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je,

aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. Jak to již v případech žalob podávaných advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, i v dané věci je obhajována obstrukční a účelová strategie stále stejných zmocněnců žalobců v obdobných přestupkových věcech (v dané věci jím byl Ing. M. J.). O účelovosti

obstrukční strategie těchto zmocněnců a i samotných žalob podávaných advokátem Mgr. Topolem svědčí i konstantní soudní judikatura, kdy např. NSS zamítl kasační stížnost jmenovaného advokáta proti rozsudku podepsaného krajského soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 52A 66/2015-42, kdy NSS se zcela ztotožnil se závěry podepsaného soudu o této strategii zmíněných zmocněnců a žalob podávaných jmenovaným advokátem, přičemž neuznal jeho kasační námitku o nedostatku nestrannosti a nezávislosti podepsaného krajského soudu za důvodnou (srov. rozsudek NSS ze dne 29.9.2016, č.j. 7As 59/2016-31). Rovněž zmíněná žaloba nevybočuje z mantinelu této strategie, jak soud ještě dále uvede.

12. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS) *„řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly k tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Ze správního spisu a z rozhodnutí o spáchání přestupku je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o přestupku, fotodokumentace o měření rychlosti vozidla laserovým rychloměrem TruCam, ověřovací list měřicího zařízení, přičemž správní spis obsahuje i osvědčení o absolvování školení operátora zmíněného měřicího laserového měřiče, tedy měřicího zařízení (LTI 20/20 TruCam), jímž byl strážník O. M. Skutkový stav věci byl zjištěn tak, že o něm nevznikly důvodné pochybnosti, a to ani poté, kdy zástupce žalobce v přestupkovém řízení Ing. J. vznesl při ústním jednání řadu námitek proti provedému měření, se kterým se však vypořádal již správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku přezkoumatelným a zcela relevantním způsobem, kdy všechny tyto námitky s odkazem na příslušná ustanovení návodu k obsluze tohoto měřicího zařízení, tj. manuálu k rychloměru TruCam, námitky vypořádal a vyvrátil je, přičemž proti tomuto rozhodnutí podal žalobce pouze blanketní odvolání, tedy nenapadl tyto závěry správního orgánu I. stupně v odvolání, jak by se dalo legitimně očekávat.
13. Postup, kdy žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatní žádné věcné námitky, když proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podá jen blanketní odvolání, přičemž námitky byly obsaženy až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i Nejvyšší správní soud nejprve jako účelový. Např. to naznačil v rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, když uvedl, že je *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V obdobném případě, kdy bylo podáno blanketní odvolání, a až v žalobě byla uplatněna věcná námitka, NSS uvedl, že *„s ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suploval řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnost GPS souřadnic,*

kteřá byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. "... Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Rozšířený senát NSS sice v usnesení ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71 uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků, uplatněná poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně zároveň dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku“ a dospěje k závěru, že „správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „irelevantními“ či „nevěrohodnými“. Přes evidentní účelovost zmíněné procesní strategie se krajský soud proto ve světle výše uvedených závěrů o způsobu „stručného“ vypořádání těchto námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2017, č.j. 1 As 54/2017-38, bod 20) zabýval žalobními námitkami, aniž by reagoval rozsáhle a vždy na každý argument zástupce žalobce v žalobě, přičemž námitky uvedené v žalobě jsou právě takovými „nevěrohodnými“ a „irelevantními“ námitkami.

14. Zástupce žalobce, jak tomu bývá již zvykem, což je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, až v žalobě uplatnil námitku, kterou však tento zmocněnec v řízení před správním orgánem I. stupně neuvedl, tj. v žalobě zpochybnil výsledky měření rychlosti s tím, že předložil s žalobou vyjádření ČMI, které se týká požadavku umístění záměrného kříže na měřeném vozidle. Jak je však soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, toto vyjádření ČMI přikládá zástupce žalobce Mgr. Topol téměř ke každé obdobné žalobě, když z tohoto vyjádření ČMI vůbec nevyplyvá, k jakému konkrétnímu případu se toto vyjádření vztahuje a navíc soud v řízení vedeném u podepsaného soudu pod sp.zn. 52A 15/2016 zjistil, že ČMI se k tomuto vlastnímu vyjádření vyjádřil tak, že toto lze považovat „za pokus o zneužití vyjádření ČMI“. Navíc, což soud považuje za podstatné, není třeba se vůbec zabývat tímto vyjádřením a prověřovat dotazem na ČMI, zda i v této věci se „náhodou“ nevztahuje na danou věc, protože i z tohoto vyjádření je patrné, že bylo vydáno dne 27.11.2015 (srov. čl. 16 soudního spisu), avšak k přestupkovému jednání došlo až 30.3.2016, tedy ČMI se nemohl logicky vyjadřovat k měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla v předstihu. Navíc, jak vyplývá z fotodokumentace a i z žalobcem předloženého snímku z měření vozidla (čl. 4 soudního spisu), tak záměrný kříž byl umístěn na měřicím vozidle, tedy předložením tohoto snímku měřeného vozidla zástupce žalobce „sám sobě“ prokazuje, že toto měření bylo provedeno správně. Navíc v neposlední řadě soud musí konstatovat, že již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že provedl dokazování návodem k obsluze měřicího zařízení, ze kterého vyplývá tzv. automatická funkce tohoto měřicího zařízení, podle níž pokud měření proběhlo s chybou, na displeji přístroje se objeví chybové hlášení a v případě správného měření rychloměr oznámí, že cíl byl změřen a na displeji se objeví dokumentační snímek a naměřené hodnoty. Pokud vozidlo jelo vyšší, než dovolenou rychlostí, vytvoří se záznam v nezměnitelné podobě uložený na pevný disk rychloměru. Snímek je součástí záznamu o přestupku (čl. 3 správního spisu), proto správně již správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že měření proběhlo správně a záznam o přestupku tak lze použít jako nezvratný důkaz, že se žalobce

předmětného přestupku v uvedené době a na uvedeném místě skutečně dopustil. V žalobě při tom není obsažena žádná věcná námitka, která by tvrzení správního orgánu o automatické funkci měřicího zařízení vyplývajícího z návodu vyvracela, proto se nejedná o žádnou spornou skutečnost, která by musela být ověřována dalším dokazováním. Navíc v neposlední řadě automatickou funkci tohoto typu měřicího zařízení potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 3.3.2016, č.j. 7 As 276/2015-38. Proto i v tomto případě je aktuální rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, podle něhož *„pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“*. Proto krajský soud považuje veškeré pochybnosti zástupce žalobce za nedůvodné, účelové, přičemž skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a nebylo třeba provádět jakékoliv další dokazování k ověření správnosti provedeného měření.

15. Krajský soud v souvislosti s námitkami žalobce považoval za nutné provést na tomto místě výklad aplikace zásady oficiality v přestupkovém řízení. Ta, jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznámá, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 nyní platného správního řádu, zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro věc podstatných skutečností. S takto zjištěným stavem musí být seznámen účastník správního řízení, který má možnost vyjádřit důvodné pochybnosti. Pokud by správní orgán vyslovené pochybnosti neodstranil, pak by zjevně porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je však zcela nereálné stanovit správnímu orgánu povinnost zjistit a popsat stav věci tak, aby rozhodnutí obsahovalo odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti (srov. usnesení NSS ze dne 3.3.2016, č.j. 10 As 24/2015-58, bod 34).
16. Správní orgán založil své rozhodnutí ohledně překročení rychlosti mimo jiné na výsledku měření radarem, do rozhodnutí zahrnul údaje o měření, které podle jeho názoru tvořily dostatečně spolehlivou oporu výroku o naměřené rychlosti. Žalobce ve správním řízení žádnou relevantní námitku schopnou vyvolat důvodné pochybnosti týkající se takto zjištěného skutkového stavu věci neuvedl, tedy nevyvrátil závěr, že rychlost byla změřena řádně. Důvodů, kterými je možno zpochybnit závěr o měření rychlosti může být v podstatě nekonečné množství – např. různé vlastnosti měřicího zařízení, jeho obsluha, vliv počasí, viditelnost, atd. Každá z těchto skutečností může teoreticky za určitých okolností ovlivnit výsledek měření rychlosti. Je však nemožné, aby správní orgán v rozhodnutí o přestupku popisoval všechny výše uvedené jevy. Není schopen předjímat veškeré v úvahu přicházející pochybnosti účastníka řízení, je nesmyslné mu tuto povinnost ukládat. Proto je podle názoru krajského soudu povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, pokud je výrok rozhodnutí opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, o nichž nebyly vzneseny v řízení důvodné pochybnosti, případně se vypořádá s tím, že vznesené pochybnosti nebyly důvodné (srov. usnesení NSS ze dne 3.3.2016, č.j. 10 As 24/2015-58, bod 35).

17. Žalobce tak zůstal jen v rovině tohoto účelového zpochybnění, které nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Speklativní a účelové námitky žalobce nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
18. Další námitky pak nemohly ovlivnit výše uvedený závěr soudu svědčící o tom, že se žalobce skutečně zmíněného přestupku dopustil.
19. Krajský soud se neztotožňuje v první řadě s námitkou žalobce, respektive zástupce žalobce, o nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti výroku. Popis místa přestupku není vymezen „vágně“, jak uvádí zástupce žalobce zcela účelově. Jasně z něj vyplývá, že vozidlo řízené žalobcem bylo měřeno v úseku označeném dopravní značkou B 20a, tato byla ve výroku jasně označena s tím, že v měřeném úseku byla tedy touto místní úpravou v provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h a žalobce tuto rychlost výrazně překročil (o 29 km/h, po odečtení odchylky o 26 km/h). Krajský soud nepovažuje za nutné, aby vyvracel jednotlivé spekulativní úvahy zástupce žalobce, které nejsou samy o sobě vůbec schopné vyvrátit závěr o zcela přezkoumatelném a srozumitelném výroku rozhodnutí o přestupku. Není pravdou, že by výrok připouštěl „*takový výklad, že se žalobce údajného přestupku dopustil v místě, kde neplatilo omezení nejvyšší dovolené rychlosti*“. Je třeba poukázat na to, že ze správního spisu, respektive z podkladů rozhodnutí nevyplývá žádná důvodná pochybnost o tom, že by strážník Městské policie prováděl měření mimo úsek, ve kterém by nejvyšší povolená rychlost nebyla omezena místní úpravou na 40 km/hod, zástupce žalobce tak v podstatě nepřímou obviňuje tohoto strážníka z nelegálního měření, aniž o tom má konkrétní důkazy či adekvátní relevantní tvrzení, za která nelze považovat jeho účelové a spekulativní úvahy. Proto krajský soud opětovně odkazuje na výše zmíněnou část odůvodnění tohoto rozsudku týkající se výkladů zásady oficiality a důkazního břemene v přestupkovém řízení. Pokud se týká té části námitky směřující do změny úpravy rychlosti v měřeném úseku, nezakládá se toto tvrzení žalobce na pravdě. Žalobce správně vyvodil, že úsek od začátku obce Býš (směr od obce Bělečko) ke křižovatce se silnicí I/35, na kterém je městská policie oprávněna měřit rychlost, a na kterém byla změřena rychlost vozidla žalobce, je dlouhý cca 500 m. Avšak omezení rychlosti na maximálně 40 km/hod., v tomto směru jízdy, platí po celém tomto úseku. Žalobce v rámci žaloby předložil fotografii, dle které je dopravní značka B 20a umístěna na „úrovni začátku chodníku“, přičemž vozidlo žalobce bylo změřeno za ukončením tohoto chodníku. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, městská policie je oprávněna měřit rychlost po celé délce daného úseku a v celém tomto úseku platí nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod. (srov. Stanovisko Policie ČR k žádosti na měření rychlosti Městské policie Sezemice na č.l. 7 – 8 spisu). Dále tato skutečnost vyplývá z pořízené fotodokumentace dopravního značení (tato byla správním orgánem I. stupně pořízena před zahájením řízení, kdy správní orgán I. stupně shromažďoval podklady pro řízení, - č.l. 12-14 spisu, tato fotodokumentace byla následně provedena v rámci ústního jednání a žalobce, prostřednictvím zvoleného zmocněnce, byl s jejím obsahem seznámen) a záznamu změřené rychlosti. Z tohoto záznamu lze také jednoznačně vyvodit, že vozidlo žalobce bylo změřeno přibližně u žlutého kontejneru. Před i za tímto kontejnerem se nachází úsek pozemní komunikace č. 298, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost snížena na 40 km/hod., což je možno ověřit i na veřejně přístupném serveru, ze kterého vycházel i žalobce, www.maps.google.cz. Dopravní značka B 20a je umístěna na pozemní komunikaci č. 298, v daném směru jízdy, po pravé straně na začátku chodníku, jak uvádí sám žalobce.

Následuje křižovatka, před kterou je umístěno dopravní značení upozorňující na výskyt dětí (dopravní značení trojúhelníkového tvaru A 12), a u které stojí právě žlutý kontejner. Za touto křižovatkou je pak dopravní značení B 20a opět zopakováno, i nadále tak pokračuje úsek omezení rychlosti (viz příloha 1, 2). Tyto skutečnosti, tedy umístění dopravního značení B 20a v místě změřené rychlosti vozidla žalobce, lze vyvodit nejen ze spisového materiálu, ale i z fotografií předložených žalobcem (v zadní části fotografie, zachycující umístění dopravního značení „na úrovni začátku chodníku“, je vidět v dále kontejner s dopravním značením odpovídajícím dopravnímu značení na záznamu změřené rychlosti, webovému serveru i přiloženým přílohám). Není tak pochyb o tom, že žalobci byla změřena rychlost právě v úseku platnosti dopravního značení B 20a, které omezilo nejvyšší dovolenou rychlost na 40 km/hod. Krajský soud se tak ztotožňuje s výstižným a pečlivým obsahem vyjádření žalovaného k této námitce, které obsahuje výše uvedené skutečnosti, a stejně jako žalovaný zastává i soud názor, že tak došlo k určení místa přestupku, resp. jeho upřesnění, zcela v souladu se zákonem a na základě spisového materiálu, přičemž požadovaná výpověď zasahujících strážníků by byla nadbytečná.

20. Rovněž krajský soud neshledává nedostatky týkající se právní kvalifikace, z rozhodnutí o přestupku jasně vyplývá, jakého konkrétního přestupkového jednání se žalobce dopustil. Námitka týkající se nedostatků uvedení formy zavinění je obvyklou účelovou námitkou zástupce žalobce a důvodná není. Analogie s trestním řízením není v daném případě na místě, neboť v přestupkovém řízení se nehodnotí stupeň společenské nebezpečnosti činů, nepřipadné jsou rovněž spekulace týkající se např. de lege ferenda či soukromo-právního jednání tzv. „pojišťoven“ s jejich klienty. NSS v rozsudku ze dne 22.2.2017, č.j. 6 As 303/2016-37 uvádí, že nespátřuje nezákonnost výroku rozhodnutí o přestupku ani v případě, kdy je v něm uvedena formulace, že obviněný spáchal přestupek „*minimálně z nedbalosti*“. V dané věci pro zákonnost rozhodnutí o přestupku postačovalo, když ve výroku bylo uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku formou zavinění z nedbalosti, přičemž platná právní úprava (§77 zákona o přestupcích) požaduje jen uvedení formy zavinění, bližší vymezení nepožaduje. Pro vznik odpovědnosti za daný přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalostního (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2017, č.j. 6 As 303/2016-37), což ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno bylo. Není důvodná ani námitka týkající se neuvedení bodového postihu, když rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55 jen konstatoval, že v případě bodového postihu se jedná o sankci sui generis, nikoliv o trest – sankci ve smyslu ust. § 11 odst. 1, zákona o přestupcích. Správní orgány dosáhly své zákonné povinnosti stanovené ust. § 77 zákona o přestupcích, žádný zákon neukládá správním orgánům uvádět ve výroku rozhodnutí příslušný bodový postih. Nedůvodná je i námitka týkající se pochybností o místě měření, ze správních spisů nevyplývá, že by strážník Městské policie měřil mimo zmíněné dopravní značení, krajský soud považuje úvahy zástupce žalobce jako tradičně za spekulativní a hypotetické, žádný doplňující výsledek zasahujících policistů v daném případě nebylo třeba provést, nevznikla žádná důvodná pochybnost o tom, že se žalobce skutečně přestupku dopustil v místě, kde byla povolena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h. Rovněž v tomto případě krajský soud odkazuje na výše uvedenou část týkající se důkazního břemene, které žalobce neunesl, navíc tuto námitku neuvedl v odvolání, jak by se dalo legitimně očekávat, a proto se navíc i na jeho tvrzení vztahuje výše zmíněná konstantní soudní judikatura NSS, zejména závěry ze zmíněného rozhodnutí rozšířeného senátu NSS o nevěrohodných a irrelevantních námitkách (viz argumentace soudu výše).

21. Závěry soudu o nedůvodnosti žaloby nemůže proto zvrátit závěrečný žalobní bod obsahující námitky týkající se nedostatečného zdůvodnění materiální stránky přestupku. V dané věci překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost výrazným způsobem (po odečtení povolené odchylky o 26 km/h), tudíž úvahy zástupce žalobce v této části žaloby (bod 67-70) pouze zkouší čtenáře žaloby ze znalosti této problematiky a pokouší se vyvolat dojem, že by v takovémto konkrétním případě měl správní orgán hodnotit materiální stránku přestupků. V tom se však žalobce, resp. zástupce žalobce, samozřejmě zcela zřejmě vědomě mylí. Jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i znak materiální (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6.1.2012, vydaný ve věci sp.zn. 5As 106/2011). Žalobce citoval z rozsudku NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45, který, jak už u něho bývá zvykem, „překroutil“, tedy bezdůvodně aplikoval na danou věc. Přece i jemu musí být jasné, že tento judikát se vztahoval na zcela odlišnou situaci, kdy došlo k nepatrnému překročení nejvyšší povolené rychlosti, tj. pouze o 2 km/h, a právě proto byla z důvodu zcela pochopitelných věnována této otázce pozornost se zcela zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. V přezkoumávané věci se však jednalo o situaci diametrálně odlišnou, kdy při překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 26 km/h vyplývá naplnění materiálního znaku přestupku již z platné právní úpravy, neboť i NSS v žalobcem, respektive zástupcem žalobce, aplikovaném rozsudku uvedl, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znaky přestupků, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti. Překročení rychlosti v tomto rozsahu lze jistě považovat za běžně se vyskytující případ, to musí snad sám uznat i zástupce žalobce. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by v žalobě uvedl, co on sám považuje za takový běžně vyskytující se případ, respektive kdy by měl správní orgán zkoumat naplnění materiální stránky takového přestupku, tj. při jakém překročení rychlosti (při překročení rychlosti o 100 km/h nebo 200 km/h?). Rozhodně nelze srovnávat případ, kdy řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost pouze o 2 km/h s případem, kdy ji překročí v tak hrubém rozsahu, přičemž na místo podání žaloby proti rozhodnutí o tomto přestupku by spíše takový řidič měl „zpytovat své svědomí“ (poslední uvedené lze považovat za obiter dictum vyslovené krajským soudem).
22. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78, odst. 7 s.ř.s.).
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60, odst. 1 s.ř.s., kdy neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný se tohoto práva vzdal (§ 60, odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. března 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce